

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 2000/31/EY ⁽¹⁾ 3 artiklan 4 kohdan a alakohdan ii alakohdasta tulkittava siten, että toimenpiteellä, joka kohdistuu ”tiettyyn tietoyhteiskunnan palveluun”, voidaan ymmärtää tarkoitettavan myös lakisääteistä toimenpidettä, joka koskee tiettyjen tietoyhteiskunnan palvelujen (kuten viestintäalustojen) yleisesti kuvattua ryhmää, vai edellyttääkö kyseisessä säännöksessä tarkoitetun toimenpiteen olemassaolo konkreettista yksittäistapausta (esimerkiksi nimeltä määrättyä viestintäalustaa) koskevan päätöksen tekemistä?
- 2) Onko direktiivin 2000/31 3 artiklan 5 kohtaa tulkittava siten, että se, ettei toteutetusta toimenpiteestä ole ilmoitettu (jälkikäteen) ”mahdollisimman pian” Euroopan komissiolle ja jäsenvaltiolle, jonka alueelle palvelujentarjoaja on sijoittautunut, kuten kyseisen säännöksen mukaan on tehtävä kiireellisissä tapauksissa, johtaa siihen, ettei tätä toimenpidettä – (jälkikäteen tehtävään) ilmoittamiseen riittävän ajanjakson päättymisen jälkeen – voida soveltaa tiettyyn palveluun?
- 3) Onko direktiivin 2010/13/EU ⁽²⁾, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä (EU) 2018/1808 ⁽³⁾, 28 a artiklan 1 kohta esteenä direktiivin 2000/31 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun sellaisen toimenpiteen soveltamiselle, joka ei kohdistu videonjakoalustalla tarjottaviin ohjelmiin ja käyttäjien tuottamiin videoihin?

-
- ⁽¹⁾ Tietoyhteiskunnan palveluja, erityisesti sähköistä kaupankäyntiä, sisämarkkinoilla koskevista tietyistä oikeudellisista näkökohdista 8.6.2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/31/EY (direktiivi sähköisestä kaupankäynnistä) (EYVL 2000, L 178, s. 1).
- ⁽²⁾ Audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 10.3.2010 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/13/EU (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) (EUVL 2010, L 95, s. 1).
- ⁽³⁾ Audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun direktiivin 2010/13/EU (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) muuttamisesta vaihtuvien markkinarealiteettien vuoksi 14.11.2018 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2018/1808 (EUVL 2018, L 303, s. 69).

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia) on esittänyt
10.6.2022 – LR v. Ministero dell’Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia ja Ufficio
scolastico regionale Friuli Venezia Giulia**

(Asia C-377/22)

(2022/C 359/34)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pääasian asianosaiset

Kantaja: LR

Vastaajat: Ministero dell’Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia ja Ufficio scolastico regionale Friuli Venezia Giulia

Ennakkoratkaisukysymys

Vaikka on kiistatonta, että kantajalle Yhdistyneessä kuningaskunnassa kertynyttä palvelusaikaa voidaan arvioida unionin oikeuden mukaisesti huolimatta siitä, että valtio on sittemmin eronnut Euroopan unionista, onko SEUT 45 artiklan 1 ja 2 kohtaa ja asetuksen (EU) N:o 492/2011 ⁽¹⁾ 3 artiklan 1 kohdan b alakohdasta tulkittava siten, että ne ovat esteenä asetuksen (decreto legge) nro 126/2019, joka on muutettuna muunnettu laiksi lailla nro 159/2019, 1 §:n 6 momentin kaltaiselle säännökselle, jonka mukaan italialaisten toisen asteen oppilaitosten vakituisten opetushenkilöstön palvelukseen ottamiseksi järjestettyyn ylimääräiseen kilpailuun osallistuttaessa huomioon otetaan yksinomaan sellainen muutoin kuin viranhaltijana tehty opetustyö, jota ehdokkaat ovat tehneet kansallisissa valtion toisen asteen oppilaitoksissa, mutta ei muissa Euroopan

maissa samantasoisissa oppilaitoksissa tehtyä opetustyötä, kun otetaan huomioon, että kyseisen menettelyn erityisenä päämääränä on kansallisen prekarisaatioilmiön ehkäiseminen; ja mikäli asianomainen kansallinen säännös ei unionin tuomioistuimen näkemyksen mukaan ole periaatteessa ristiriidassa unionin lainsäädäntökehyksen kanssa, voidaanko sen käytännössä katsoa olevan oikeasuhtainen suhteessa sillä edellä mainitulla tavalla tavoiteltuun yleisen edun mukaiseen päämäärään?

(¹) Työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta unionin alueella 5.4.2011 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 492/2011 (EUVL 2011, L 141, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Alankomaat) on esittänyt 15.6.2022 – X v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Asia C-392/22)

(2022/C 359/35)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Pääasian asianosaiset

Kantaja: X

Vastaaja: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko Dublin-asetusta (¹), kun otetaan huomioon sen johdanto-osan 3, 32 ja 39 perustelukappale ja kun kyseistä asetusta luetaan yhdessä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 1, 4, 18, 19 ja 47 artiklan kanssa, tulkittava ja sovellettava siten, että valtioiden välisen luottamuksen periaate on varaukseton, joten se, että hakemuksen käsittelystä mahdollisesti vastuussa oleva jäsenvaltio rikkoo vakavasti ja järjestelmällisesti unionin oikeutta sellaisten kolmansien valtioiden kansalaisten osalta, jotka eivät ole (vielä) Dublin-palajaia, ennen kyseisten henkilöiden siirtämistä, estää ehdottomasti siirtämisen kyseiseen jäsenvaltioon?
- 2) Jos edelliseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko Dublin-asetuksen 3 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 1, 4, 18, 19 ja 47 artiklan kanssa, tulkittava siten, että jos hakemuksen käsittelystä mahdollisesti vastuussa oleva jäsenvaltio rikkoo vakavasti ja rakenteellisesti unionin oikeutta, siirron toteuttava jäsenvaltio ei voi Dublin-asetuksen yhteydessä yksinkertaisesti nojautua valtioiden välisen luottamuksen periaatteeseen, vaan sen on poistettava kaikki epäilyt tai tehtävä uskottavaksi, että hakija ei siirron jälkeen joudu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 4 artiklan vastaiseen tilanteeseen?
- 3) Mitä todistelukeinoja käyttäen hakija voi tukea väitettään, jonka mukaan Dublin-asetuksen 3 artiklan 2 kohta on esteenä hänen siirtämiselleen, ja mikä on tältä osin käytettävä näyttökynnys? Kun otetaan huomioon Dublin-asetuksen johdanto-osan perustelukappaleissa olevat viittaukset unionin säännöstöön, onko siirron toteuttavalla jäsenvaltiolla yhteistyö- ja/tai varmistautumisvelvollisuus tai onko sen siinä tapauksessa, että kolmansien maiden kansalaisten perusoikeuksia loukataan vakavasti ja rakenteellisesti, saatava hakemuksen käsittelystä vastuussa olevalta jäsenvaltiolta yksilölliset takeet siitä, että hakijan perusoikeuksia (tosiaan) kunnioitetaan siirron jälkeen? Onko vastaus tähän kysymykseen erilainen, jos hakija ei pysty esittämään näyttöä, koska hän ei voi tukea johdonmukaisia ja yksityiskohtaisia lausumiaan asiakirjoilla, kun tätä ei lausumien luonteen vuoksi voida odottaakaan?